

נולד בברסטוביץ, פולין
 ב – 11.1.1909
 נפטר ב – 13.11.1981
 היה נשוי לשינקה שברצברג
 אב לעדנה שפי, אסנת פיאנקו
 ודוד גפן
 אחר-כך חי עם חסיה רביץ

למד בבית-הספר "תרבות", בבית המשפחה דיברו עברית. לאחר שסיים לימודיו רכש את מקצוע הנגרות. הצטרף לקבוצת "פלנטי" ועלה לארץ עם ראשונה ב-1932. עבר את תחנות דרכה בארץ: רחובות, רמת-יוחנן ובית-אלפא. עם השנים מצא את מקומו בענף הדייג, בו התמיד והגיע להישגים גדולים. זכה לתעודת הוקרה מטעם "ארגון מגדלי דגים" והיה מקובל כבעל ידע רב וכבר-סמכא ע"י העובדים הצעירים בענף לדורותיהם כל השנים.

הירבה לבטא דעותיו, בכתב ובעל-פה. כאשר ניגש למיקרופון בשיחת הקיבוץ, תמיד עורר הדבר עניין וסקרנות, משום שהכל ידעו שצפוי נאום בלתי שגרת, והוא יובא בדרך מיוחדת ומקורית. לא תמיד הובנו רעיונותיו, משום שהוצגו בדרך פילוסופית.

שבתאי הותיר צוואה לפיה לא תיערך לו אזכרה, לא תוצא חוברת זכרון ולא יאמרו דברים לזיכרו. הוא גם ציווה גופתו למדע. עם זאת ביקש כי באופן חד-פעמי, ביום הולדתו הראשון שלאחר פטירתו, תוצב תמונה שלו לערב אחד בחדר-האוכל.

בעיתון הקיבוץ התפרסמו דברים שכתב אורי בן-ישראל ב-1.1.1981, בעת מסיבת הפתעה – בנוסח "אלה הם חיירי" - שנערך ביום הולדתו ה-72 של שבתאי, בו נאספו דורות של דייגים מבית-אלפא וגן-שמואל (בה שהה תקופה מסוימת). בדבריו הביע אורי את ההערכה הרבה שרוחשים כל הצעירים: "השם שלך בפי כל הוא – 'הזקן'. הוא לא רק שם, אלא הפך מזמן למושג ומוסד. מוסד מכובד, אשר אנו, הצעירים, אוהבים ללמוד ממנו ולקחת דוגמא. אתה מעולם לא הזדקנת בשבילנו – לא במושגך, לא במחשבותיך ולא בכושר ההסתגלות שלך לטכניקות חדשות בענף. כולנו כאן היום, אוהבים ומוקירים את פועלך הרב לקמת המדגה שלנו, להמשכו ושיגשוגו גם בעתיד".

זאב לוי, חבר חפציבה לשעבר ואיש אוניברסיטת חיפה: "שבתאי זכור לי משנות השישים, עת למדתי באוניברסיטת ת"א. שבתאי הגיע לשנת השתלמות. הוא כבר לא היה איש צעיר, אבל מרץ הנעורים, שאפף אותו בלימודיו, היה מרשים. הוא גמר אומר לרכוש לו במשך שנת לימודים אוניברסיטאית את הכלים המתאימים למען העיון באותם נושאים שהיו קרובים לליבו, ואשר בהם ביקש לעסוק בשעות הפנאי בשנים הבאות. אני בטוח שבזה אכן הצליח ומצא סיפוק".